

Sygn. akt X GC 726/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Agata Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z siedzibą w m. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z siedzibą w m. S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1353 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt trzy złote) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 8 sierpnia 2014 roku,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 726/16

UZASADNIENIE

Dnia 1 października 2015 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 1 353 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 8 sierpnia 2014 r. i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że zawarła z pozwaną umowę, na podstawie której miała na rzecz pozwanej umieścić reklamę na witrynie panoramafirm.pl, a pozwana zobowiązała się płacić na jej rzecz wynagrodzenie. Pomimo wezwania pozwanej do zapłaty nie zapłaciła ona należnego powódce wynagrodzenia.

Dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (sygn. akt VI Nc-e 1914188/15).

Pozwana wniosła do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu zaprzeczyła temu, jakoby strony łączyła jakakolwiek umowa i aby otrzymała faktury VAT od powódki. Podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 14 marca 2016 r. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie.

Powódka w uzupełnionym pozwie podtrzymała swoje dotychczasowe żądanie.

Pozwana w uzupełnionym sprzeciwie również podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Powódka w dalszym piśmie procesowym podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10 lipca 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (zwana dalej również spółką (...)), występująca w roli zamawiającego, zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwana dalej również spółką (...)), występującą w roli wydawcy zamieszczającego reklamę, umowę o zamieszczenie reklamy. Przedmiotem umowy było zamieszczenie reklamy prowadzonej przez spółkę (...) działalności gospodarczej na witrynie internetowej panoramafirm.pl. (...) wybrała określony pakiet, za korzystanie z którego zobowiązała się do pokrycia wynagrodzenia w kwocie 1 100 zł netto (1 353 zł brutto). W imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę podpisała pełniąca funkcję prezesa zarządu E. M., a w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ówczesny pracownik spółki upoważniony do jej reprezentowania K. M..

Postanowienia ogólnych warunków umów, które stanowiły integralną część powyższej umowy, określały szczegółowo m.in. obowiązki wydawcy, wymogi, jakie miały spełniać publikowanego przez wydawcę reklamy, zasady umieszczania reklam w Internecie i urządzeniach mobilnych, uprawnienia i obowiązki zamawiającego oraz odpowiedzialność wydawcy.

Dowód:

- umowa k. 27,
- ogólne warunki umowy k. 28,
- zeznania świadka K. M. k. 96-97,
- zeznania świadka E. M. k. 120-121.

Dnia 24 lipca 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawiła spółce (...) dwie faktury VAT. Pierwsza opiewała na kwotę 811,80 zł brutto i stanowiła opłatę za usługę umieszczenia reklamy na witrynie internetowej panpramafirm.pl. (...) zapłaty tej należności upłynął z dniem 7 sierpnia 2014 r. Druga faktura opiewała na kwotę 541,20 zł i stanowiła wynagrodzenie za umieszczenie reklamy na witrynie internetowej panoramafirm.pl dostępnej na urządzeniach mobilnych. Termin zapłaty tej należności również upłynął z dniem 7 sierpnia 2014 r.

Dowód:

- faktury VAT k. 29-30.

Pismami z dnia 14 października 2014 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 811,80 zł wraz z odsetkami w kwocie 19,65 zł i kwoty 541,20 zł z odsetkami w kwocie 13,10 zł.

Dnia 9 listopada 2015 r., za pośrednictwem poczty elektronicznej, spółka (...) wezwała spółkę (...) do zapłaty kwoty 1 714 zł, na którą składało się wynagrodzenia za świadczone usługi, odsetki ustawowe i koszty windykacyjne.

Spółka (...) nie uregulowała należności.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 31-36, 88,
- korespondencja mailowa k. 86-87, 90.

W dniu 27 lutego 2015 r. dokonano wpisu do KRS dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w postaci wykreślenia spośród osób wchodzących w skład zarządu E. M. pełniącej funkcję prezesa zarządu. Tego samego dnia dokonano wpisu D. R., który miał pełnić funkcje prezesa zarządu.

Dowód:

- wypisy z KRS k. 84-85,
- zeznania świadka E. M. k. 120-121.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powódka dochodziła zapłaty wynagrodzenia za umieszczenie reklamy pozwanej spółki, a podstawy roszczenia upatrywała w treści umowy z dnia 9 sierpnia 2010 r.

Spór w sprawie dotyczył istnienia stosunku zobowiązaniowego między stronami, a tym samym zasadności żądania zapłaty wynagrodzenia. Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia.

W kontekście podniesionych zarzutów, a w szczególności zarzutu przedawnienia roszczenia, kluczowe dla rozstrzygnięcia sporu okazała się kwalifikacja prawna łączącej strony umowy. Zawartą między stronami umowę z dnia 10 lipca 2014 r. o zamieszczenie reklamy należało uznać za umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisem art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 734 k.c. i dalsze). Emisja reklamy jest usługą, zaś stosownie do art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane odrębnymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Zgodnie z przepisami art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do wykonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się co do wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wynagrodzenie, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (art. 735 k.c.).

W myśl przepisów art. 751 w zw. z art. 750 k.c. roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju przedawniają się z upływem dwóch lat. Roszczenie stwierdzone fakturą VAT nr (...) z dnia 24 lipca 2014 r. stało się wymagalne z dniem następnym po dniu wyznaczonym jako termin zapłaty (7 sierpnia 2014 r.), czyli z dniem 8 sierpnia 2014 r. Tego samego dnia wymagalne stało się roszczenie stwierdzone w drugiej z faktur VAT o nr (...). Skoro roszczenie z tytułu świadczonych usług przedawniając się z upływem dwóch lat,

roszczenia stwierdzone w ww. fakturach uległyby przedawnieniu z upływem dnia 8 sierpnia 2016 r. Powódka wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym dnia 1 października 2015 r., czyli przed upływem terminu przedawnienia roszczenia. Uznać należało, że termin przedawnienia roszczenia został skutecznie przerwany w trybie art. 123 k.c.

Reasumując powyższe stwierdzić należało, iż podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się nieuzasadniony.

W dalszej kolejności ustalić należało okoliczności istnienia i treści łączącego strony zobowiązania.

Nie ulega wątpliwości, że strony zawarły umowę z dnia 14 lipca 2014 r., której przedmiotem było umieszczenie reklamy dotyczącej pozwanej na witrynie panoramafirm.pl. (...) ten wynika wprost z załączonej do pozwu kserokopii umowy, która została podpisana – po stronie powódki – przez pracownika K. M., a po stronie pozwanej – przez prezesa zarządu spółki E. M.. Zawarcie umowy, a w szczególności złożenie podpisów, zostało potwierdzone przez osobiście przez te osoby zeznające w charakterze świadków (k. 97 i 121).

Jak wynika z treści wypisu z (...) (k. 84-85) E. M. w czasie zawarcia spornej umowy była prezesem zarządu spółki i była jedyną uprawnioną do reprezentowania tej spółki osobą. Okoliczności te potwierdziła E. M. w zeznaniach złożonych na rozprawie (k. 120-121). Stwierdzić więc należało, że była ona uprawniona do reprezentowania pozwanej spółki w czasie zawarcia umowy z dnia 14 lipca 2014 r. Uprawnienie do reprezentowania powódki nie było kwestionowane przez strony i nie budziło wątpliwości Sądu.

Mając powyższe na uwadze fakt zawarcia umowy przez uprawnione do tego osoby należało uznać za niewątpliwą, a kwestionowanie przez pozwaną faktu zawarcia umowy należało uznać za podniesione tylko dla celów toczącego się postępowania.

Wykonanie przez powódkę umowy nie było kwestią sporną. Skoro więc powódka wykonała na rzecz pozwanej umowę, należne jej było wynagrodzenie za świadczoną usługę. Żądanie zapłaty kwot 811,80 zł i 541,20 zł i uznać należało uznać za zasadne.

Odnosząc się do żądania zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki odsetek Sąd zgodnie z art. 481 § 1 k.c. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty, które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, w szczególności umowę z dnia 14 lipca 2014 r., a także zeznania świadków K. M. i w części zeznania E. M.. Świadek E. M. nie pamiętała wszystkich szczegółów okoliczności zawarcia umowy, co uznać należało za naturalny wynik upływu czasu. Okoliczności, których nie pamiętała, a więc nie mogła potwierdzić, nie miały jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu. W pozostałym zakresie zeznania świadków były ze sobą spójne i nie pozostawały w sprzeczności z zasadami logiki, znajdowały również poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron z powodu ich niestawiennictwa.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. to strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sprawę wygrała w całości strona powodowa. Na poniesione przez powódkę kosztyłożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 180 zł, ustalone na podstawie z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł. Mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu pozwaną obciąża obowiązek zwrotu na rzecz powódki kwoty 227 zł.